

Una espècie extingida

Un art ha desaparegut amb el pas del temps. Un art incomprensible però que serví a molts mallorquins per conèixer els plaers de la carn, quan encara el país era vegetarià. Ells eren, són, els picadors mallorquins.

No és un fet únic. A la Mediterrània es coneixen els termes de *latin lover*, fent al·lusió als italians, o de *macho hispànic*, per a citar alguns espanyols. No obstant això, Mallorca va conrear un personatge característic: el picador.

El fenomen del picador va començar gairebé amb l'inici del boom turístic de Mallorca. Eren aquells feliços anys seixanta. L'illa es va començar a poblar, per primera vegada de

manera massiva, d'estrangers i, sobretot, d'estrangeres des preocupades dels afers quotidians. Antoni Pizà, articulista del *Diario de Mallorca*, cità fa temps una anècdota força curiosa: diu Pizà que, segons el reeixit picador Bernat, que operava majorment per la zona de Cala D'Or, les sueques es passaven tot l'any en el seu país sota zero, llevat de quinze dies a l'estiu, que els passaven a Mallorca, sota un.

Possiblement el que realment atreia el picador d'abans era això: les sueques —paradigma per excel·lència de la nòrdica liberal—, tot i que el "moviment" va començar amb les franceses, que venien

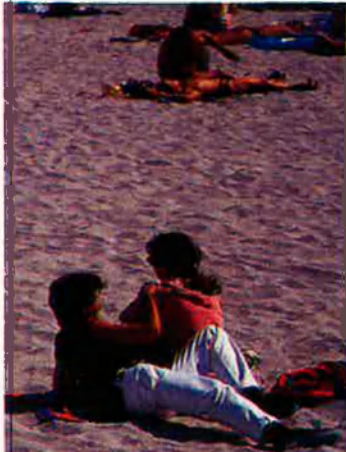
Un picador sabia estar sempre a punt en el moment adequat.

JOAN CELIA

a Mallorca a passar-s'ho bé. Si volien anar al llit amb algú, hi anaven, sense haver d'establir cap tipus de lligam, sense ploradetes *post-factum* i sense cap tipus de proposta de matrimoni com a única solució per a reparar una honra perduda.

I és que les nòrdiques ho tenien més clar que les mallorquines: coneixien la contracepció molt més que les d'aquí —entre altres coses perquè l'estat d'allà on venien no vetava cap tipus d'informació d'aquestes característiques— i si volien quedar embarassades era perquè realment desitjaven tenir un fill.

A tall de curiositat, i per veure com han canviat les coses, fa poc temps va sortir publicat al *Diario de Mallorca* un reportatge en el qual es deia que un grup de dones sueques —precisament— coordinades a través d'un organisme de la seguretat social d'aquell país, van reclamar un total de cent-vuitanta milions de pessetes a tots els pares de fills naturals nascuts arran d'aquests tipus de relacions esporàdiques. La informació explica que, d'aquest total requerit, l'estat suec només n'ha cobrat uns set milions. I és que la responsabilitat compartida, en alguns casos, no està gens clara. Els experts en el tema opinen que molts mallorquins mascles opten per no reconèixer el fill o, senzillament, es limiten a fer-se el suec... En realitat, les mares sueques reben actualment una quantitat al voltant de les 18.500 pessetes mensuals per infant, vuit mil de les quals hauria de proveir-les el pare. La resta la paga l'estat de Suè-

Amb el matrimoni, l'en- JOAN CELIA cant desapareix.

cia. Però els nòrdics comencen a passar comptes, i ara han reclamat el dineral de 180 milions per la juguera estiuenca.

Amb tot, també hi ha una mica de mite en tot això, ja que és cert que molts, a la llarga, acabaven davant l'altar.

•L'ALTRA CARA DE LA MONEDA

Fins aquí sembla que tot anava bé: el picador agradava la sueca, la sueca agradava el picador i els dos anaven a passar-s'ho bé. Però dins tota aquesta estètica de relacions exòtiques també hi havia un clar perjudicat: la dona autòctona. Sembla que les mallorquines anomenades per les veus picadores com a "manetes" o "flassades", perquè només les feien servir a l'hivern, no veien amb bons ulls que els mallorquins les deixassin per estrangeres. Més d'un crit es posà al cel per mostrar el seu desagraït i la seva protesta. I és que o les dones mallorquines no podien concebre el sexe pel sexe, o senzillament patien atacs de gelosia o xenofòbia.

L'educació rebuda els dictava que, segons quines coses, eren pecat i més valia esperar al matrimoni per aprendre què era la vida conjugal, amb tot el que comporta. Tanmateix, les d'aquí veien les d'allà com a dones de "mala vida". I així

anaven fins que es casaven.

L'any 1968, a França, es propugnava la revolució sexual i a Mallorca es constituïa el primer i únic Congrés de Picadors, al desaparegut Bar Àncora (dàrsena de Ca'n Barberà, al Passeig Marítim de Palma). No és que tinguem moltes informacions d'aquest congrés, que degué ser sonat, però ha arribat a les nostres orelles que en acabar la trobada es van repartir carnets de

Les tècniques d'avui JOAN CELIA dia han variat molt.

picadors, i alguns dels beneficiaris van ser personatges com l'escriptor Gabriel Janer Manila o el misser i polític, ex-secretari d'estat al govern Suárez, Josep Melià. Es d'observar que el fenomen del picador afectava les més diverses capes de la societat mallorquina: una dona és una dona i si és estrangera molt millor.

RETRAT APROXIMAT

Fer generalitzacions sempre és perillós, però tot i a risc de modificar la petita història de com era el personatge del reportatge. Cal dir abans de res que s'ha mitificat molt la figura del picador. En realitat, eren un estol de joves mallorquins, molts d'ells coneguts dins el mateix cercle, que sortien des que tenien quinze o setze anys, i anaven per les platjes a mirar estrangeres. Després, quan assolien la ma-

joria d'edat familiar —una vegada acabat el servei militar— s'aconseguia la llibertat amb majúscula. La llibertat permetia agafar les claus —i esl "duros"— de casa, sortir de nit i poder fumar davant els pares.

Fonamental era saber idiomes: aquesta era la clau per establir un contacte que podia anar a més. Tenir la cara "guapa" només servia els cinc primers minuts. Això va fer que molts d'ells comprassin diccionaris espanyol-suec, espanyol-francès, espanyol-alemany,... per tal de crear un petit lèxic de frases fetes, que sempre eren enginyoses i col.laboraven en la tasca de conèixer noves amistats.

L'altre element importat —un reclam— era el cotxe. De vegades una colla sortia en cotxe —posem-ne quatre, per exemple—, i després havien trobat dues alemanyes per anar a algun lloc determinat.

La mar, l'estiu, la beguda i JOAN CELIA l'estrangera, que no faltin.

El problema d'espai era obvi, i la solució també: qui treia la palleta més curta havia d'agafar un taxi i deixar el terreny lliure. Evidentment, qui tenia el cotxe sempre guanyava, la qual cosa garantia un avantatge "extra".

Un dels tòpics que més cal combatre perquè és dels que més s'ha extès, és la màxima que diu: "conèixer una estrangera equival a anar-se'n al llit

amb ella". Moltes vegades, els picadors autèntics no tenien presa en "anar de pet", com deien per anar al llit. No. Deixaven que la relació maduràs sense presses, i aprofitaven la conjuntura per "fardar" davant els amics, que se'ls hi posaven les dents llargues d'enveja. Per tant, la imaginació moltes vegades superava la realitat.

Enrere queda aquell "romanticisme" de quedar citat amb una sueca a les 9 de l'horabaixa, a les 10 del vespre amb una alemanya, a les 11 de la nit amb una danesa, i de vegades fins i tot a les 12 amb la cambrera del Tagomago (famosa discoteca de l'època freqüentada per tots els picadors) que acabava el seu torn de feina. Els avui veterans d'aquelles èpiques batalles el botí de les quals era un poquet d'amor exòtic, saben ben bé què significava aquesta tècnica que mai no fallava.

Trenta anys després, el moviment dels picadors ha mort, o s'ha convertit. El jovent d'avui (al.lots i al.lotes) té les coses molt més clares i saben on han d'anar per a trobar allò que cerquen. La urgència està a l'ordre del dia d'avui, l'efimeritat mana i la relació humana desapareix en un oci imposat per les discoteques que, amb el "renou" de la música —que cadascú s'ho prengui com vulgui— ensordeix tot tracte.

Kim Fuster

ARXIU

Esiovens i jocs mediterranis.

La guerra del Golf va coincidir amb els Jocs Asiàtics, i aquests van tenir ja l'absència d'alguns països per motius més obvis que diplomàtics. El conflicte que viuen ara els eslovens ha acabat també tenint repercussió esportiva, amb l'abandonament d'atletes d'aquesta república, que eren a Atenes representant la federació iugoslava als Jocs Mediterranis. Les previsions no són gaire optimistes per als Jocs de la Reconciliació, perquè una cosa és forçar una treva entre Corees, com a Seül, i una altra pretendre que països amb greus conflictes no resolts siguin capaços de dissimular en honor del *fair play* olímpic.

ARXIU

Beisbol i cavalls, a examen. Hípica i beisbol ja han superat el test olímpic. La instal·lació per al *cross country* del Montanyà va demostrar que era molt apta per als cavalls, però l'organització va pecar de síndrome televisiva. Els millors genets del món van sortir enamorats del terreny i esperançats pel fet que resta un any per polir molts detalls organitzatius. A Viladecans i l'Hospitalet la Copa Intercontinental de beisbol va posar a prova les instal·lacions olímpiques i també la resistència al sol del públic que hi va assistir.

La fàbrica de mites té prohibides les vacances

Els 365 dies vinents seran una prova molt dura per a la fàbrica de mites que es fa dir olimpisme. No és que els podis siguin un altar tan fràgil com alguns volen fer creure, però a vegades sí que semblen una escala d'aquelles que tots hem sofert quan se'ns ha fos la bombeta.

Ben Johnson ha caigut. En l'últim any, des que el setembre passat la seva federació li va tornar a deixar l'oportunitat de córrer entre l'élite mundial, el Big Ben s'ha anat enquistant a marxes forçades. En aquestes pàgines hem seguit l'evolució de les ofertes multimilionàries per unir Johnson i Lewis en una mateixa pista.

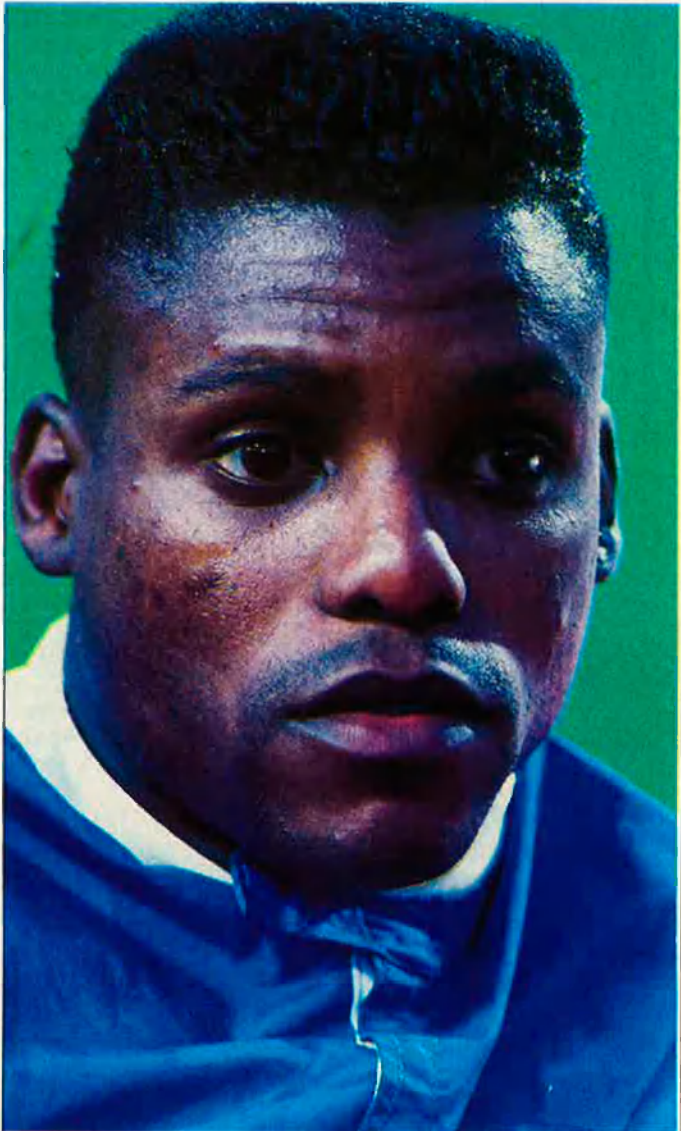
Finalment la morbidesa, o els diners, o tot alhora, van aconseguir que els dos negres que havien fet omplir més paper a Seül es veiessin de reüll, cadascú des del seu carril.

El problema és que la relació del telespectador amb l'atletisme és plena de contradiccions i infidelitats. Tots ens entestem a convertir aquest esport en el rei de l'olimpisme, i la prova dels 100 metres en un esprint humà digne de milions de mirades apassionades. Però l'espectacle, o la lluita per la superació, o l'anar arrencant dècimes de segon com aquell qui esfolla la margarida, no estimula prou el públic de masses.

Ras i curt, quan s'acaben Lewis i Johnson, la feina és saber qui serà el tercer en discòrdia, perquè només el mòrbid ha introduït els noms de dos atletes d'élite en la cultura de Trivial que tots alimentem llegint titulars de diaris.

A Villeneuve d'Asq, on Carl Lewis va fer trenta anys acceptant el divuitè envit de la seva vida, el públic volia un duel a mort entre Lewis i Johnson, però guanyà Dennis Mitchell. El nord-americà hagué de reclamar un aplaudiment de cortesia, perquè qui més qui menys tothom frisava per veure la cara dels derrotats, sobretot de Johnson, que va arribar setè.

La morbidesa té tan definits els protagonistes que no admet tercers en discòrdia. Guanyar dos atletes a qui s'ha arribat a oferir 600 milions de pessetes

Carl Lewis.

D.UMBERT

per deu segons de cursa no mereix ni un aplaudiment.

La fàbrica de mites treballa a poc a poc, però segura. La cultura del cop d'orgull, de fer el bot, ha nodrit una esperança impossible. El recorregut de Johnson des que tornà a les pistes indicava que es troba molts segons per sobre dels números u, però la necessitat de veure de prop un semblant de miracle va omplir les grades i les butaques davant la tele. La influència del futbol, on un cop de geni porta el Mallorca a la final de la Copa del rei, fa que s'apliquin criteris molt amplis de probabilitats a un esport en què cada dècima té la seva explicació.

Ara haurem de començar a saber coses i més coses de Leroy Burrell, que va prendre el rècord del món al seu amic i compatriota Lewis. I de Dennis Mitchell. Comença una cursa periòdica per construir rivalitats a marxes forçades, capaces d'aplegar el màxim d'espectadors a la cursa reina dels Jocs Olímpics, transmesa entre anunci i anunci.

Tindrem l'espectacle dels monstres de la NBA; una Arantxa en forma més en pugna amb la Graft i la Seles. Més llenya al foc, que queden moltes entrades per vendre.

Carles Capdevila